

Členský stát, který oznámil záměr vystoupit z Unie podle článku 50 SEU, je nadále „příslušným“ státem ve smyslu nařízení Dublin III

Je na každém členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít svou diskreční pravomoc, a akceptoval, že posoudí sám žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný.

Dne 10. ledna 2017 International Protection Appeals Tribunal (IPAT, Irsko) potvrdil rozhodnutí irského Komisaře pro uprchlíky, kterým se doporučuje přesun S. A. a M. A., jakož i jejich dítěte A. Z., do Spojeného království. Komisař konstatoval, že státem příslušným k převzetí žádostí o azyl podaných S. A. a M. A. je na základě nařízení Dublin III¹ Spojené království.

IPAT konstatoval, že není nadán pravomocí k výkonu možnosti dané diskrečním ustanovením² stanoveným v uvedeném nařízení, podle kterého každý členský stát může rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která k němu byla podána, i když podle kritérií pro určení „příslušného“ členského státu k tomu není příslušný.

High Court (Vrchní soud, Irsko), ke kterému byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí IPAT, měl za to, že k vyřešení sporu, který projednává, je třeba nejprve určit, jaké důsledky může mít vystoupení Spojeného království z Unie na fungování dublinského systému. Položil tudíž Soudnímu dvoru několik otázek.

V rozsudku z dnešního dne Soudní dvůr nejprve připomíná, že oznámení členského státu o záměru vystoupit z Evropské unie podle článku 50 SEU nemá za následek, že v daném členském státě přestanou být uplatňovány unijní právní předpisy, takže unijní právo zůstává v tomto státě v plném rozsahu platné až do jeho skutečného vystoupení z Unie.

Dále Soudní dvůr poukazuje na to, že ze znění diskrečního ustanovení podle nařízení Dublin III jasně vyplývá, že toto ustanovení **je fakultativní a že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna**. Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením. Tento závěr je v souladu s cílem uvedeného ustanovení, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany, a také s ustálenou judikaturou Soudního dvora, podle které fakultativní ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc.

Soudní dvůr dospěl k závěru, že okolnost, že členský stát, v daném případě Spojené království, určený jako „příslušný“ ve smyslu nařízení Dublin III, oznámil záměr vystoupit z Unie podle článku 50 SEU, nezavazuje členský stát, jenž rozhoduje o tom, který stát je takto příslušný, v daném případě Irsko, aby na základě diskrečního ustanovení sám posoudil žádost o mezinárodní ochranu.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31).

² Článek 17 odst. 1 nařízení.

Posléze se Soudní dvůr zabývá otázkou, zda je třeba nařízení Dublin III vykládat v tom smyslu, že za určení státu, který je příslušný podle kritérií stanovených v tomto nařízení, a za uplatnění diskrečního ustanovení podle uvedeného nařízení musí být odpovědný tentýž vnitrostátní orgán. V tomto ohledu Soudní dvůr konstatuje, že nařízení Dublin III neobsahuje žádné ustanovení, podle něhož se určuje, který orgán je zmocněn k přijetí rozhodnutí na základě kritérií vymezených v tomto nařízení určujících příslušný členský stát nebo k rozhodnutí v rámci diskrečního ustanovení. Toto nařízení ani neupřesňuje, zda členský stát musí svěřit uplatňování těchto kritérií či tohoto diskrečního ustanovení témuž orgánu. Uvedené nařízení naproti tomu stanoví, že každý členský stát neprodleně oznámí Komisi orgány pověřené zejména plněním povinností, které vyplývají z tohoto nařízení, a jakoukoli změnu týkající se těchto orgánů.

Soudní dvůr dospěl k závěru, že členské státy určují, které vnitrostátní orgány jsou příslušné k uplatňování nařízení Dublin III. Dodává, že členský stát může svěřit uplatňování kritérií vymezených v tomto nařízení pro účely určení příslušného členského státu a pro účely uplatňování „diskrečního ustanovení“ podle uvedeného nařízení různým orgánům.

Kromě toho ustanovení nařízení Dublin III³ nevyžadují, aby členský stát, který není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, zohlednil nejlepší zájem dítěte a sám posoudil žádost na základě diskrečního ustanovení podle uvedeného nařízení.

Soudní dvůr mimoto učinil závěr, že nařízení nevyžaduje, aby bylo možné podat opravný prostředek proti rozhodnutí nevyužít „diskrečního ustanovení“, přičemž se rozumí, že toto rozhodnutí bude možné napadnout v rámci žaloby proti rozhodnutí o přemístění.

Konečně Soudní dvůr konstatuje, že **není-li prokázán opak, nařízení Dublin III zakládá domněnku, že je v nejlepším zájmu dítěte řešit situaci tohoto dítěte společně se situací jeho rodičů.**

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) 📺 (+32) 2 2964106

³ Článek 6 odst. 1 nařízení.